

Weet je nog...?

Vijf verhalen van
Karin Giphart

WEET JE NOG ...?

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

‘Het geheim’ (pagina 41-51) verscheen eerder in de *Leeslicht*-editie van *Het gouden uur* van Karin Giphart, gepubliceerd door Uitgeverij Eenvoudig Communiceren (Amsterdam, 2011). ISBN 978 90 8696 117 7

Tekst: Karin Giphart

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2019 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 495 6

NUR 286

WEET JE NOG ...?

Vijf verhalen van Karin Giphart

IN MAKKELIJKE TAAL

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Beste lezer | 7

De dag waarop | 9

Het Grote Wachten | 19

Een struisvogel in Sluis | 29

Het geheim | 41

Overval – **VOORPUBLICATIE** | 53

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

Beste lezer,

Welkom bij Uitgeverij Eenvoudig Communiceren. In 2019 bestaan wij 25 jaar! En al die tijd staat leesplezier voorop. Júíst voor mensen die moeite hebben met lezen en schrijven. Speciaal voor jou maken wij al 25 jaar mooie, leuke, spannende en romantische boeken. Allemaal in begrijpelijke taal!

Jubileumboek

Speciaal voor ons 25-jarig jubileum schreef Karin Giphart de verhalenbundel *Weet je nog ...?* Persoonlijke verhalen over bijzondere herinneringen. In dit jubileumboek staat ook een spannend voorproefje van Gipharts nieuwe jongerenboek, *Overval*, dat in maart 2020 verschijnt.

Leeslicht

En er is nóg een mijlpaal: *Weet je nog ...?* is alweer het 65ste boek in onze serie *Leeslicht*. In *Leeslicht* vind je veel bestsellers die zijn omgezet in begrijpelijke taal. Er is voor ieder wat wils. Benieuwd naar de andere 64 titels? Kijk op leeslicht.nl.

Veel leesplezier!

Ralf Beekveldt

Directeur Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

De dag waarop

Ik hoor de vrolijke ringtone van mijn mobiel.

'Liefje, neem jij maar op!', roep ik.

Mijn dochter, Essie, pakt mijn telefoon. Haar ogen worden groot. In het scherm staat 'Sinterklaas'.

Met een foto erbij.

'Mama! Het is Sinterklaas!'

Ik doe alsof het heel normaal is dat ik zijn nummer in mijn telefoon heb.

'Ja, die wil waarschijnlijk even checken of je lief bent geweest. Wat zal ik doen? Opnemen of doen alsof we er niet zijn?'

Tring...

Essie kijkt van mijn telefoon naar mij en weer terug.

‘Neem dan op! Anders gaat hij naar voicemail.

Laat maar, ik doe het wel’, zeg ik.

Ik neem op en zet de telefoon op speaker.

‘Hallo?’

‘Hallo, met Sinterklaas.’

Een zware stem. Hij klinkt als een oude man.

Krakerig. Een beetje deftig.

‘Sinterklaas? Wat leuk dat u ons belt’, zeg ik.

‘Hebben wij even mazzel. U heeft het zeker heel druk nu. Nog maar anderhalve week en u bent jarig.’

Essies mond zakt een beetje open. Ik kan er niets aan doen. Gewoon keihard liegen tegen je eigen kind, en daar intens van genieten.

‘Spreek ik met Essie? Wat klink je al oud’, zegt Sinterklaas.

‘Nee, u spreekt met haar moeder. Maar Essie is hier ook.’

Essie schudt hard haar hoofd. Ik kan haar hartje bijna horen bonzen.

‘Mag ik haar even spreken?’, vraagt Sinterklaas.

‘Ja, zeker. Hij staat op speaker, spreekt u maar’.

‘Lieve Es, ik dacht, ik bel even om te zeggen dat je een heel lieve meid bent geweest dit jaar.’

Essie kijkt naar mij en ik knik.

‘Bent u echt Sinterklaas?’

Sinterklaas kucht even. En nog een keer.

Hm, Sinterklaas heeft een rokers-hoest.
'Ja, wie zou ik anders zijn? Wat heb je allemaal
gedaan vandaag?'

Mijn dochter kijkt me even aan. Dan pakt ze de
telefoon van me over. Ze haalt hem van speaker
en duwt hem tegen haar oor. Ze begint voluit
te vertellen aan Sinterklaas. Over school, over
zwemles. Over haar konijntje.
En ik? Ik heb een stomme grijns op mijn gezicht en
een brok in mijn keel.

*

De avond voor Sinterklaas krijg ik een ander
telefoontje.
'Je moet nu komen.'
Uitgerekend nu.
We weten al een tijdje dat het ieder moment kan
gebeuren. Ik weet dat mijn vader het niet expres
doet, maar de avond voor Sinterklaas? Het leven is
wreed soms. Onbedoeld wreed.
'Ik kom eraan', zeg ik.

De kinderen zijn al naar bed. Dus die hoef ik niet uit
te leggen waarom ik opeens weg moet.
'Wil je dat ik meega?', vraagt mijn lief.
'Nee, dank je. Misschien is het weer vals alarm.'

En ik zou niet weten wie er kan oppassen zo laat.’
Ze geeft me een kus. Ik ren het huis uit.

Met de laatste trein kom ik aan op station Baarn. Ik sta even stil, want mijn telefoon valt uit. Ik had toch een draadloze oplader meegenomen? Ik keer mijn tas om op het perron. Ik vind van alles, maar geen oplader. Ik verzamel alles weer en stop het terug in de tas.

Dan kijk ik op. Het station is verlaten. Er is echt niemand meer, geen hond. Hoe is iedereen zo snel weggegaan? Ik loop naar de bushalte. Maar er rijden geen bussen meer. Ik zie geen taxi’s en ik kan er nu ook niet een bellen.

Daar sta je dan, denk ik.

Normaal ben ik heel goed voorbereid. Ik ben altijd netjes op tijd. En ik houd er rekening mee dat er van alles verkeerd kan gaan. Maar vanavond niet. Uitgerekend vanavond niet. Ik heb geen plan B. Ik weet het even niet meer.

Ik kan naar een huis lopen, aanbellen en vragen of ze een taxi voor me willen bellen. Misschien maak ik dan wel iemand wakker. Ik aarzel. Ik wil niet iemand tot last zijn. Misschien moet diegene vroeg naar zijn of haar werk. En dan maak ik hem of haar wakker.

Ik zou kunnen lopen of liften. Het is, denk ik, een uurtje lopen langs het bos.

Dan begint het te regenen. Dat kan er ook nog wel bij. Ik heb geen paraplu bij me.

Ik ga op de stoep zitten. Eerst maar even een keuze maken. Wat ga ik doen? Ik kijk omhoog. Help, denk ik. Op dat moment komt een bus de hoek om. Hij stopt aan de overkant van het plein. Hij gaat helemaal niet de kant op waar ik heen moet. Maar ik sta op en ren erheen. Ik klop hijgend op de deur. De deur gaat open.

‘Mijn vader is stervende.’

Dat is het enige wat ik zeg. De tranen beginnen te stromen.

Ik wil nog meer zeggen. Zoals: kun je een taxi voor me bellen? Dat zou logisch zijn. Maar er komen geen woorden, alleen tranen. Een stroom van stille tranen.

De chauffeur kijkt me aan. Het is een man van middelbare leeftijd, met een bril en dun haar. Een vriendelijk gezicht. Hij gebaart me dat ik binnen moet komen.

‘Stap maar in, ik breng je wel een eindje op weg.’

Ik plof neer op de eerste stoel. ‘Waar woont je vader?’

Ik adem diep in en zeg het adres. Hij knikt, doet de deur dicht en we rijden weg.

Zo zitten we een tijdje. Ik slik een aantal keer en veeg mijn ogen en neus af aan mijn mouw.

Dan begint de chauffeur te praten. Hij vertelt over zijn vrouw. Hoe ze twee weken geleden is overleden aan borstkanker.

‘Ze kunnen veel tegenwoordig, maar voor haar was het te laat. Het was al te ver. Ze was er te lang mee doorgelopen. Ze klaagde nooit. “Gaat wel weer over”, zei ze dan. Maar nee. “Was u maar eerder gekomen”, zeiden ze. Maar nee.

Het was een mooie begrafenis. Dat was fijn. Ik ben een week thuisgebleven. Ik mocht nog langer vrij nemen, maar alleen in dat huis? Nee, daar was ik klaar mee. Dan werk ik liever.’

Het lijkt of de chauffeur niet meer kan stoppen met praten.

‘Het is niet dat ik niet aan haar denk, hoor. Het was een lieve vrouw. We waren 36 jaar getrouwd. En ik ben heel blij dat ik afscheid heb kunnen nemen. We hebben alles gezegd wat er gezegd moest worden.

“Jij bent de liefde van mijn leven”, zei ze tegen mij.

“En jij die van mij”, zei ik.

“Gelukkig maar. Dat zou wat zijn, als je nu had gezegd dat je meer van de buurvrouw hebt gehouden.”

Dat was typisch mijn vrouw. Op zo’n moment nog de humor kunnen zien.

Zal ik je vertellen hoe we elkaar hebben ontmoet?
Nou, dat is best een grappig verhaal ...'

Voor ik het weet, zijn we bij de straat van mijn vader gekomen. De buschauffeur heeft me helemaal gebracht. Ik krijg weer tranen in mijn ogen.

Hij drukt op een knopje en de deur gaat open. Ik sta op en loop op hem af. Ik buig me voorover en kus hem op zijn wang.

'Dank je. Heel erg bedankt.'

Hij knikt en glimlacht.

'Sterkte, jij.'

Ik stap uit en draai me om. Ik zwaai naar hem terwijl hij wegrijdt. Dan loop ik naar de deur en bel aan.

Mijn stiefmoeder doet open.

Ik hoor een krakerige stem roepen vanuit de woonkamer.

'Wie is dat? Is dat Karin?'

Ik knuffel mijn stiefmoeder en loop door.

Ik ben niet te laat, denk ik. Ik ben niet te laat.

*

'Mag ik bellen met opa baby?', vraagt Essie onverwacht.

Zo noemt ze hem af en toe.

'O, zeker. Maar niet nu.'

Ik vertel haar nog niet dat haar opa is overleden.

Want het is 5 december. En ik wil niet dat zij met Sinterklaas alleen maar aan zijn dood denkt. Dit moet een dag zijn van plezier, gedichtjes, surprises en cadeautjes. Maar ze voelt het blijkbaar aan. Ze blijft het om de zoveel tijd vragen.
'Mag ik met opa bellen?'
'Nou, die is net even bezig, denk ik.'

Twee dagen na Sinterklaas vertel ik het aan mijn beide kinderen. Die zijn heel verdrietig, natuurlijk. Essie maakt een mooie tekening voor opa. Om mee te nemen in zijn kist. We regelen een mooie crematie en eten na afloop allemaal dingen die hij lekker vond. Mijn vader hield niet van gedoe. 'Doe me maar in een kissie, en verder niet moeilijk doen.'
Hij wilde niet dat we verdrietig waren. Maar daar heeft hij niets over te zeggen.

*

Een hele tijd later vraagt Essie opeens: 'Hé, mama. Wie belde mij toen eigenlijk? Wie was Sinterklaas?'
'Dat was opa.'
'Opa? O, ik geloofde hem echt! Wat deed hij dat goed. O, nu mis ik hem nog meer. Die opa toch!'

Precies, die opa toch.

Ik kan niet naar Sinterklaas kijken zonder aan die avond te denken. Misschien denkt de buschauffeur er ook nog eens aan. Hopelijk denkt hij dan: wat fijn dat ik dat meisje heb kunnen helpen die avond ...

Het Grote Wachten

Mijn zoon smeert salade op een cracker. Mijn pleegzoon snijdt een stuk paasbrood af en doet daar gesmolten chocola overheen. En mijn dochter? Die valt aan op een zelfgebakken pannenkoek met poedersuiker.

Een spontane paasbrunch. Gisteren hoorde ik dat iedereen wilde komen.

‘Gezellig, neem allemaal maar iets mee’, zei ik.

Dit is de eerste keer dat we in dit huis Pasen vieren. Vorige maand ben ik verhuisd. Weg uit het huis waar ik 18 jaar met mijn kinderen heb gewoond. Het huis waarin zij zijn opgegroeid.

Toen mijn jongste het huis uitging, ging ik meteen op zoek naar iets anders. Tijd voor de volgende levensfase.

Ik was heel jong toen ik ging samenwonen, 19 jaar pas. Nu woon ik voor het eerst weer alleen, zonder partner of kinderen. De meeste dozen zijn nog niet eens uitgepakt, maar toch voel ik me al thuis. Het is hier licht en vrolijk.

Ik had eigenlijk nog eieren willen beschilderen, maar ik kon nergens verf vinden. In onze familie versieren we met Pasen altijd eieren. Die slaan we dan in een wedstrijdje tegen elkaar aan. En we eten paaseitjes. Heel veel paaseitjes.

Sommige ouders vinden het heel erg als hun kinderen het huis uitgaan. Maar ik heb er niet zoveel moeite mee. Ik vind het wel erg leuk dat mijn kinderen er vandaag zijn. Ik heb hen mijn nieuwe platenspeler laten zien. Ik had namelijk mijn oude elpees gevonden op zolder. Elpees uit mijn studietijd. Ik heb de kinderen ook mijn nieuwe cassetterecorder laten zien. Met oude tapes waarin je hen als kind hoort babbelen. Zoveel herinneringen ...

‘Moet je kijken’, zegt mijn dochter. Ze heeft een oude doos opengemaakt en legt een paar schriften op tafel.

Ik heb ze zelf al jaren niet gezien. Ze doet een groen schrift open. Ik frons even. Dat is een van mijn dagboeken.

‘Hé, Nick, dit gaat over jou’, zegt ze tegen haar broer.

‘Wat? Wat? Wat?’, zegt hij.

Hij leest mee over haar schouder. Ik weet niet meer precies wat ik allemaal heb geschreven.

Mijn kinderen waren nog erg jong toen hun vader en ik uit elkaar gingen. Het lijkt me goed voor hen om te lezen hoe gelukkig we toen waren. Je kunt het wel roepen, maar nu zien ze het zwart op wit in mijn eigen handschrift. Best een net handschrift trouwens. Dat is nu wel anders.

Uit het dagboek:

1 januari 1993

Mijn buik is schitterend. Mijn bloeddruk is prima en ik kom nu genoeg aan. Als het zo doorgaat, weeg ik 58 kilo bij de bevalling. Ik maak me geen zorgen meer. Nog twee weken en dan is de uitgerekende datum. Maar het kan ook nu gebeuren. Of morgen. Of twee weken na de uitgerekende datum. Het Grote Wachten is begonnen.

*Mijn stemming is wisselend.
Het ene moment is er angst en onzekerheid.*

Het volgende moment denk ik: kom maar op met die baby! En dan denk ik weer aan mama. Dat haar eerste baby'tje is overleden, en dat ze daar vlak na de bevalling achter kwam. Dat ik dus eigenlijk nog een oudere broer had, nog vóór Ronald. En dan is er de steeds terugkerende gedachte: als mijn baby maar gezond is.

We staan laat op en ontbijten lang. We hebben allemaal heerlijke films gekeken tijdens kerst en oudjaar. En op vrijdagavond kijken we lekker naar Columbo. Dit zijn de laatste momenten dat we echt samen met z'n tweetjes zijn. De stilte voor de storm.

Het ledikantje is nog steeds niet af. Daar baal ik van. Dat is zijn taak. 'Jij doet het werk in je buik, laat mij dan het bedje maken', zei hij. Ik baal ook dat niemand voor me opstaat in de bus. Ze zien gewoon niet dat ik al meer dan acht maanden zwanger ben. Misschien komt het door mijn dikke winterjas.

Vandaag heb ik de adressen geprint voor het geboortekaartje. Mijn broer is ook nog even langs geweest. Zijn tweede roman komt uit op 21 januari. Ik denk niet dat ik bij de boekpresentatie kan zijn. Ronald klonk net als onze moeder: 'Waarom is het bedje nog niet klaar?' 'Bemoei je met je eigen zaken', zei ik.

Maar als het niet snel genoeg gebeurt, dan doe ik het zelf.

Ik heb gister op oudjaarsavond te veel oliebollen en appelflappen gegeten. En chocola en chips. Ik heb de hele tijd maar trek in chips. Ik had geen zin om naar buiten te gaan, omdat er heel veel vuurwerk werd afgestoken.

3 januari 1993

Mama belde net.

'Zorg je dat je meteen weer aan de pil gaat? Zodat je niet meteen weer zwanger wordt? Want je bent zo vruchtbaar. Je moet wel afstuderen, hoor.'

'Mama!'

Al die goedbedoelde adviezen van iedereen. En ja, ik ben de eerste in mijn omgeving die zwanger is. Niemand van mijn vriendinnen denkt al aan kinderen. Maar ik wil dat mama meemaakt dat ze oma wordt. Ik wil dat mijn kind zijn oma ontmoet. Mama zit al in een rolstoel en ik wil gewoon dat ze haar kleinkind zelf vasthoudt. Ik wil dit met haar meemaken.

Het gaat allemaal te snel. En sinds ik zwanger ben, gaat het een stuk beter tussen ons.

Zwangerschaps-les was fijn. Ze willen dat ik thuis beval. Maar ik vind dat wel eng.

O, en ik heb kraamhulp geregeld. Dat ging heel raar. Ik belde met de organisatie voor kraamhulp.

'Hallo, met Karin Giphart. Ik ben zwanger ...', begon ik.

Word ik meteen onderbroken.

'Karin? Ben je zwanger? Echt? Nietes! O, jongens, moet je horen...'

De dame aan de andere kant van de lijn draait zich om, denk ik. Want ze klinkt een stuk zachter.

'Karin is zwanger! Karin Giphart is zwanger!'

Ik hoor gejoel en felicitaties op de achtergrond. Dat zag ik niet aankomen.

'Eh ... dank je. Nou, ja. Ik zoek dus een kraamverzorgende.'

'Marloes zegt dat je een grapje maakt.'

'Hoe bedoelt u?'

'Je houdt ons voor de gek. Dat zegt Janine. Ze heeft je gisteren nog gezien, zegt ze.'

'Janine?'

'Gek, je klinkt niet als Karin.'

'Hoe bedoel je?', zeg ik verward.

Het blijkt dat er dus twee Karin Gipharts zijn. En ik ben niet Karin de kraamverzorgende.

Ik belde tussendoor mijn vader en die heeft de stamboom erbij gehaald.

Blijkbaar is de andere Karin een kleinkind van de broer van mijn opa. En sterker nog, ze is getrouwd met een zekere Ronald. Zo heet mijn broer ook!

*Hoe raar kan het leven zijn? Een achternicht met dezelfde naam. En dat heb ik nooit geweten.
'Haar wil ik als kraamhulp!'; zei ik in de telefoon.
'Och, wat jammer. Ze is al geboekt voor een andere zwangere dame rond jouw uitgerekende tijd. Maar als je na 27 januari bevalt, kan het wel.'
'Ja, hallo, dat hoop ik niet', zei ik.*

*

Mijn dochter slaat het dagboek-schrift dicht. Uit een andere doos haal ik een fotoalbum. We maken een beetje ruimte op de ronde tafel en slaan het album open. Ik wijs een paar foto's aan.
'Dames en heren, de Karin Gipharts.'

Ik beviel uiteindelijk pas op 28 januari. Meer dan twee weken na de uitgerekende datum. De dag nadat ik thuiskwam uit het ziekenhuis, belde Karin Giphart aan. Het eerste wat we deden toen we elkaar zagen, was kijken of we op elkaar leken.
'Ze lijkt op je', zegt mijn dochter.
'Ja, dat vonden wij ook.'

‘Dus het kwam eigenlijk heel goed uit dat je zo lang moest wachten. Want anders had je Karin Giphart er niet bij gehad als kraamhulp’, zegt mijn zoon. ‘Precies. Het was het helemaal waard.’

De afschuwelijke details van de zware bevalling staan ook in het schrift. Maar mijn zoon stopt gelukkig met lezen.

‘Ik word een beetje misselijk van al dat bloed’, zegt hij. ‘Het is nog erger dan *Game of Thrones*.’ Snel pak ik het schrift en sla het dicht.

‘Ik wil het een andere keer nog wel lezen’, zegt mijn dochter. ‘Wel raar. Je bent in dit schrift net zo oud als wij nu zijn.’

Ik knik.

‘En je kreeg toen gewoon een kind.’

Ik knik weer. Ik zie dat ze met andere ogen naar me kijkt. Zij moet er nog niet aan denken, aan een kind. Maar ik zie ook een blik van ... bewondering.

‘Wie wil er een toetje?’, vraag ik dan.

Mijn zoon steekt zijn hand op. Die is spontaan vergeten dat hij misselijk was.

‘Met paaseitjes?’, vraagt hij.

‘Natuurlijk!’, zeg ik.

Een struisvogel in Sluis

Ellen zit in de woonkamer van een pizzaboer die met pensioen is. Het lijkt hier binnen wel alsof ze in Italië is. Maar het is toch echt een huisje in Zeeland. In het plaatsje Sluis, om precies te zijn.

Vanaf de muren staart een hele familie Italianen haar aan. Sommigen heel vrolijk, anderen vrij streng. Sommige foto's zijn in kleur, de oudere zijn in zwart-wit. Ze gaan tot wel een eeuw terug. Het huisje is licht en ruim, met vrolijke kleuren. Aan de achterkant is een heel diepe, zonnige wintertuin.

De grote tv staat aan, en Ellen luistert naar de Zeeuwse Top 40.

Eigenlijk zou ze een Italiaanse opera moeten opzetten. En dan hard meezingen. *O sole mio*. Maar ze moet even bijkomen.

Ellen heeft er vierenhalf uur over gedaan om hier te komen. En nu ze hier is, weet ze niet goed wat ze moet doen. Vandaar dat ze op de bank zit. Bij te komen.

Wat een raar woord eigenlijk, bijkomen. Waar kom je bij? En pizzaboer is eigenlijk ook een raar woord. Alsof er op de boerderij pizza's groeien. En de boer 's ochtends vroeg opstaat om ze te plukken.

Het voelt raar om in het huis te zijn van iemand die ze niet kent en die er niet is.

Zes weken lang mag Ellen van de gemeente Sluis in dit huisje wonen. Want de pizzaman houdt vakantie in zijn geboorteland, en dan mogen schrijvers in zijn huisje logeren. En Ellen is schrijver. Al wil het schrijven de laatste tijd maar niet lukken. Haar roman moet af. Wie weet lukt het hier wel.

Ellen is nooit eerder in Sluis geweest. In ieder geval niet voor zover ze zich kan herinneren. Maar het was alsof Sluis haar zachtjes riep: kom! Kom toch hierheen!

Ze had niet verwacht dat het huisje vrij zou zijn. Want ze was best laat met haar aanvraag.

Eerst maar eens kijken wat hier te doen valt, denkt ze. In een folder leest ze over een wandeling door de duinen met een gids. Ze belt het nummer dat erbij staat. Er is zowaar nog een plekje voor de volgende ochtend. 'Zet mij maar op de lijst', zegt Ellen.

Die nacht slaapt Ellen slecht. Lig ik hier een beetje te zweten in andermans bed, denkt ze. Ze weet wel dat ze een paar keuzes moet maken, moeilijke keuzes. Wel of niet doorgaan met haar relatie is er eentje van. Maar eerst de roman. Die moet af. Het probleem is alleen: ze weet niet hoe ze het boek moet eindigen. Een goed of een slecht einde? Het boek gaat over een gijzeling in een asielzoekerscentrum. Niet echt vrolijk materiaal. Ze luisterde naar de verdrietige verhalen van asielzoekers en die raakten haar erg. Ze moest er niet aan denken om zelf in een vreemd land opnieuw te beginnen.

Ellen heeft bijna niet geslapen, maar ze wil de wandeling niet afzeggen. Om 10.00 uur staat ze bij het begin van de duinen met de gids en een groepje anderen. De gids weet heel veel over Sluis. 'Ik kom hier niet vandaan, maar heb hier wel mijn thuis van gemaakt', zegt ze. 'We gaan zulke lekkere dingen tegenkomen in de duinen. Zoals lamsoor en winterpostelein. Heb je er een beetje verstand van?', vraagt ze aan Ellen.

‘Nee, echt helemaal niet. Ik ben een stadsmisje in hart en nieren. Ik heb wel veel plaatjes en foto’s gezien.’

‘Maar heb je wel eens een klavertje vier gevonden?’
‘Een klavertje vier? Nee. Je kon ze wel eens kopen in een potje. Maar zelf gevonden niet.’

Ellen moet denken aan het bijbelverhaal over Adam en Eva in het paradijs. Toen Adam en Eva werden weggestuurd door God, plukte Eva nog snel een klavertje vier. Dat nam ze mee.

Klaver met drie blaadjes vind je overal, maar een klavertje vier is uniek. Als je dat vindt, dan mag je een wens doen. Dat was vroeger niet zo, heel vroeger bracht juist het klavertje drie geluk. Op een spel kaarten heeft de klaver ook drie blaadjes.

Ellen loopt met de gids en de andere mensen van het groepje langs een veld.

‘Vorige week vond iemand hier een klavertje vier’, vertelt de gids. ‘We moeten eigenlijk door, maar zullen we toch snel even kijken?’

Iedereen kijkt meteen rond. Een weide vol gras en klavertjes drie. Maar echt, binnen vijf minuten heeft een man er eentje gevonden.

‘Laten we doorgaan’, roept de gids.
Maar Ellen wil nog niet weg.

Ze weet dat het heel kinderachtig is. Maar ze wil toch echt een klavertje vier vinden. De kans dat ze er eentje vindt, is natuurlijk superklein. Net als de loterij winnen.

En dan ... vindt ook zij er eentje. Een klavertje vier! Ze kan het bijna niet geloven. Voor ze het weet, heeft ze hem geplukt. Ze pakt haar schrift uit haar tas en doet het plantje tussen twee pagina's. Om haar eraan te herinneren dat het niet zo slecht gaat als ze dacht.

Ellen voelt zich vaak anders dan anderen. Alsof ze een uitzondering is. Iemand die zich anders gedraagt en die anders leeft dan de meeste mensen.

En dat is oké, daar heeft ze vrede mee.

Maar deze uitzondering, dit klavertje vier, geeft het gevoel van: zie je wel, het komt allemaal goed!

En dat al op de eerste dag in Sluis! Als ze hierover zou schrijven, zou niemand haar geloven.

Ja, ja. Jij vond een klavertje vier. Lekker toevallig.

De wandeling is pittig. Er staat een harde wind, maar gelukkig schijnt de zon. Er vliegt schuim over het strand. Het is een prachtig gezicht. De golven slaan hard op het strand. Ondertussen ziet ze van alles, tussen haar tranen door. De tranen komen door de wind. Of misschien wel omdat het hier zo mooi is.

Purperslak, karekiet, platte zeug, eikapsel, wulk, zeewatermunt, zeedruif. Ellen leert allemaal nieuwe woorden. Ze leert ook hoe gezond de oranje duindoorns zijn. Als je erg moe bent, moet je het sap ervan drinken. Dat gaat ze zeker doen.

Ellen plukt winterpostelein. Ze ziet een roodborstje en een steltloper. Even is ze in haar hoofd niet bezig met alles wat ze nog moet doen. Nee, ze is daar, op het strand. Met lichaam en ziel. Ze kijkt nog eens goed om zich heen. Wat is dat? Verderop loopt ... een struisvogel. Droomt ze? Ellen knippert nog eens goed met haar ogen. Niemand anders zegt iets. Is zij dan de enige die hem ziet?

‘Hé, wat is dat?’

Ellen wijst.

‘Waar? Wat zie je?’, vragen de anderen.

‘O, laat maar. Het is alweer weg.’

Ze vertelt niet wat ze zag.

‘Hé, de gids vertelde dat je schrijver bent. Wat schrijf je dan? Voor een blad, of zo?’, vraagt een oude man.

‘Boeken.’

‘Echt? Geef je die zelf uit of heb je een uitgever?’

‘Ik heb een uitgever.’

‘Zo, toe maar. Ik ben ook bezig met een boek.

Over de oorlog.

Ik heb al meer dan 500 pagina's en het einde is nog niet in zicht.'

Ellen knikt, maar zegt niets.

'Ben je nu ook een boek aan het schrijven?', vraagt de man.

Ze knikt weer en loopt door. Met snelle pas.

Na een heerlijke lunch bij een restaurantje achter de duinen, komt Ellen thuis. Daar gaat ze aan de houten tafel zitten. Ze begint zowaar te schrijven. Vier uur later kijkt ze op.

Ze leest wat ze heeft geschreven en haalt het weer weg. Alles wat ze net heeft bedacht. Pagina na pagina. Het is niet goed. Het klopt niet. Ze weet nog niet wat wel klopt, alleen maar wat niet klopt. Maar ze hoopt zo steeds dichterbij te komen bij wat ze wél wil vertellen. En wat de beste manier is om het te vertellen.

Ik moet iets drinken en eten, denkt ze.

En bewegen. En slapen. Ze is moe, merkt ze.

Ze belt nog even met haar dochter, Toni. Die vraagt of ze ook naar Sluis mag komen, misschien volgend weekend?

Ellens vriendin komt ook even aan de lijn. Die was niet echt blij dat Ellen wegging.

'Mis je me een beetje?', vraagt Ellens vriendin.

'Joh, ik ben pas een dag weg.'

‘Je kunt ook gewoon nee zeggen.’

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Ik hang op. Spreek je gauw.’

Ellen blijft het gesprek maar horen in haar hoofd.

Ze neemt een bad om even haar hoofd uit te zetten.

Thuis heeft ze geen bad.

Ze gebruikt het badschuim dat ze in de badkamer vindt. Ze hoopt dat het bad haar genoeg ontspant om goed te slapen. Maar helaas, het onweert keihard die nacht, met knallen en flitsen. Ellen is nog steeds wakker als het alweer bijna ochtend is. Gelukkig is het wel opgehouden met regenen.

Na het ontbijt leent Ellen een fiets van de pizzaboer en gaat lekker fietsen. Na een uurtje fietsen ziet ze een boerderij. Het is geen gewone boerderij. Er zijn geen kippen, varkens, koeien of graan. Nee, het is een struisvogel-boerderij. Ze parkeert haar fiets bij de deur en gaat naar binnen.

Een man in een overall komt op haar af.

‘Hallo, ik ben Jan. Je bent de eerste vandaag. Wil je de struisvogels zien? We hebben ook van alles te koop. Van biefstuk tot eieren en prachtige veren.

O, en heerlijke struisvogel-advocaat.’

Ellen knikt. Zie je wel, denkt ze.

‘Ik zag gisteren een struisvogel in de duinen. Ik kon mijn ogen niet geloven.’

‘O, dat is Kaatje. Ja, als die de kans krijgt, is ze weg. En rennen dat ze kan! Wel 70 kilometer per uur. Ze is er weer. Maar het duurde even voor we haar hadden gevangen. Ik zal haar zo even aanwijzen, als je haar wil zien.’

Ellen koopt een kaartje en volgt de boer. Dan ziet ze de struisvogels. Heel veel struisvogels.

Er gaat een bel.

‘O, sorry, ik moet even opendoen. Daar rechts, die kleine, dat is Kaatje. Ga je gang, veel plezier’, zegt de boer. ‘Als je vragen hebt, kom me maar halen.’

Hij doet de deur dicht en meteen komen er struisvogels op haar af. Gelukkig zit er een hek voor.

‘Ik heb niets lekkers bij me, sorry’, zegt Ellen.

Struisvogels zijn best eng, denkt ze. Groot. Met de grootste ogen die ze ooit heeft gezien. Onwerkelijk groot.

‘Hé, Kaatje, kom eens hier!’ roept ze dan.

Maar Kaatje denkt: bekijk het maar. Na een tijdje lopen de andere struisvogels ook weer weg.

‘Kaatje, Kaatje, ik zag je gisteren op het strand.’

Ellen fluit even. Daar kijkt Kaatje van op. Dus fluit ze nog wat meer. Kaatje staat op en stapt op haar af. Ze kijken elkaar aan. Echt achterlijk grote ogen. Ellen kan zichzelf er bijna in zien. Het doet iets met haar. Het ontroert haar. Ze steekt haar hand uit.

Natuurlijk is ze bang dat Kaatje haar gaat bijten.
Dat kan. Dat kan zomaar. Maar ze doet het toch.
Ze kan zichzelf niet stoppen.

Ellen houdt haar hoofd en haar hand dicht bij de
tralies. Voorzichtig tikt Kaatje met haar snavel
tegen haar hand.

‘Sorry, ik heb echt niets lekkers.’

Het is net of Kaatje haar kan verstaan. De struisvogel
buigt haar hoofd. Alsof ze geaaïd wil worden. Willen
struisvogels geaaïd worden? Ellen kriebelt zachtjes
op haar hoofd. Kaatje zucht. Oké. Het antwoord is
blijkbaar ja. Ze kriebelt het beest nog wat meer. Dan
is het weer voorbij. Weg is Kaatje.

‘Doei!’

Thuis zet Ellen de struisvogel-advocaat in de
koelkast. Dat wordt vanavond lekker haar toetje.
Het lege struisvogel-ei zit ingepakt in een mooi
papiertje. Een herinnering aan dit moment.
Dan gaat Ellen achter haar laptop zitten schrijven.
Over een struisvogel in Sluis. Dat bedenk je toch
niet? Speciaal voor Sluis schrijft ze een gedicht, met
de nieuwe woorden die ze heeft geleerd.

*Ik ben een struisvogel, denk ik
Met mijn kop in het zand
Sta ik daar uren in het niet
In het niet willen weten*

*In het niet weten hoe
Tot zonsondergang*

*Met alle zorgen over geld
En over waarom we leven
Zoals we leven*

*Maar hier kom ik tot rust
Hier in Sluis ontdekte ik
dat ik het Belfort ben
Alleen ik kan mijn toren beklimmen
Alleen ik kan mijn bellen laten klinken
Hier in Sluis vond ik mijn stem*

*

Op de laatste dag van haar verblijf heeft Ellen een lezing in het Belfort. Het is een prachtig, oud gebouw met een toren die je kunt beklimmen. Ze leest het gedicht voor. En ze vertelt het publiek wat ze heeft meegemaakt. In de zaal zitten allemaal inwoners van Sluis. Ellen vertelt hen hoe Sluis haar heeft geholpen om te schrijven. En het boek? Dat kwam af!

Het klavertje vier, gedroogd en al, zit nog altijd in Ellens schrift.

Het geheim

Vanavond ga ik mijn man vertellen dat ik bij hem wegga. Na het eten vertel ik het hem.

Ik heb veel tijd besteed aan het maken van deze laatste maaltijd. Met vlaflip toe.

Ik hoop dat de klap niet te hard aankomt.

Tijdens het eten vertellen dat ik wil scheiden is niet handig. Stel je voor dat hij zich verslikt en stikt ...

Dan lijkt het net alsof ik het expres op dat moment heb gezegd.

Na de koffie is het goede moment.

En het is vrijdagavond. Dus hij hoeft morgen niet naar zijn werk.

Ik heb voor de zekerheid twee koffers ingepakt.

Een voor hem. En een voor mezelf.

Voor als hij niet weg wil gaan.
Dan ga ik naar mijn nieuwe beste vriendin Anne.
Die is zelf ook net gescheiden.
Ik heb Anne leren kennen in de bibliotheek.
Tijdens een voorleesmiddag van de schrijver Arthur
Japin.
We stonden allebei in de rij voor een handtekening.
Japins woorden over de liefde maakten mij aan het
huilen. Anne troostte mij.

Anne wil er best bij zijn vanavond. Maar ik vind dat
ik dit alleen moet doen. Dat verdient Cees.
Ik heb Anne beloofd om haar later vanavond te
bellen.

Ik heb geen idee hoe mijn man gaat reageren.
Werkelijk geen idee.
We zijn 23 jaar getrouwd. Maar ik weet niet of hij
verdrietig, boos of opgelucht zal zijn.
Ik denk dat laatste.
Ik hoop dat laatste.
De kinderen zijn alle drie het huis uit. Dus dat is
geen excuus om bij elkaar te blijven.
Het is niet dat hun vader een klootzak is. Maar ik ga
ook niet doen alsof het allemaal mijn schuld is.
Het is gewoon op, ons huwelijk. En ik ben degene
die er nu iets aan doet.

Het is ook beter dat ik het doe.
Gedumpte vrouwen raken altijd zo verbitterd.
Maar gedumpte mannen zijn anders.
Die zoeken zo snel mogelijk een nieuwe vriendin,
om maar niet alleen te hoeven zijn.
Dat mag Cees ook doen van mij. Dat gun ik hem.
Zolang het maar geen vriendin van mij is.

‘Ben je niet bang om alleen te zijn?’, vroeg Anne mij vanochtend.
Nee, dat ben ik niet. Ik heb geleerd om mezelf bezig te houden. Met cursussen en workshops.
Ik denk dat ik mij zonder Cees juist mínder alleen ga voelen.

Misschien komt het wel door de overgang. Wie zal het zeggen? En misschien heeft Cees wel een penopauze.
Ik weet het niet, want we praten er niet over.
Ik vertel hem wel dat ik met vriendinnen naar de film ben geweest. Maar ik zeg niet waar ik last van heb. Hij vraagt er ook niet naar.
We doen niets meer samen.
En nu we twee tv’s hebben, kijken we zelfs niet meer naar dezelfde programma’s.
We vragen elkaar ook niet om erbij te komen zitten.
Soms weet ik ’s nachts zeker dat hij ook wakker ligt.
Maar we doen allebei alsof we slapen.

We zeggen niet waar we ons aan ergeren. Het is alsof we gasten zijn in elkaars huis. Beleefd, dat zijn we tegen elkaar.

Ik kan me niet herinneren wanneer we voor het laatst hebben gevreeën. En dat was juist altijd zo goed. Dan leek de rest even niet zo belangrijk.

Genoeg! Ik wil er niet meer over nadenken. Die tijd heb ik gehad. Vanavond ga ik hem vertellen dat ik wil scheiden. Na het eten.

Meteen na het toetje buigt Cees zich opzij. Hij rommelt wat in een plastic tasje. Dat tasje had ik helemaal niet gezien. Hij legt een pakje op tafel en schuift het naar me toe.

Ik kijk naar hem. En naar het gouden pakje met een strik.

Ik kijk weer naar hem. Hij knikt me toe alsof hij een binnenpretje heeft. En ook alsof hij een beetje verlegen is.

Deze blik in zijn ogen heb ik lang niet gezien.

Aarzelend pak ik het pakketje op.

‘Voor mij?’

‘Nee, voor de buurvrouw, maar die was niet thuis.

Ja, natuurlijk voor jou’, zegt Cees zacht.

Meestal geeft hij bloemen van de kraam om de hoek. Of een vaas. Of allebei.

Langzaam open ik het pakje. Het voelt als een boek.
Een boek?

Ik heb nog nooit een boek van hem gekregen.

Cees leest geen boeken.

'Zonde van mijn tijd', zegt hij als ik daarover begin.

Het zal wel een kookboek zijn. Misschien heeft hij dat op zijn werk gekregen.

'Jezus, Cees, een boek', zeg ik.

Ik lees de titel. *Niemand hoort hier meer dan jij* staat er. Het zijn korte verhalen.

'O', zeg ik ontroerd.

'Heb je het al?'

'Nee, het is alleen ... Ik ben toch niet jarig?'

'Mag ik mijn vrouw geen cadeautje geven?'

'Ja, natuurlijk mag dat. Alleen, ik ...'

Ik weet niet wat ik moet zeggen.

Cees staat op en pakt de borden en het bestek.

'Ik dacht dat je het misschien wel mooi zou vinden.

Je houdt toch van lezen?'

En weg is Cees, naar de keuken.

Ik begin te lezen.

Cees maakt een kopje thee voor me.

Ik zit op de bank en kan niet stoppen met lezen.

Alsof ik op zoek ben naar een geheime boodschap in het boek.

Die nacht draait Cees zich naar me toe.

In het donker voel ik heel zachtjes zijn lippen op mijn wang. Er volgt een kus die niet stopt. In mijn achterhoofd klinkt een stemmetje: Waar ben je in godsnaam mee bezig? Je gaat met je man naar bed! Je wilde toch scheiden? Maar al snel hoor ik het stemmetje niet meer.

De volgende dag ga ik langs bij Anne. Zij begreep natuurlijk niets van mijn telefoontje gisteravond. 'Heb je het hem niet verteld?', vraagt ze. 'Nee, hij gaf me een boek', zeg ik. 'En dus?' 'Anne, een boek. Van een jonge schrijfster. Met korte verhalen. Iets wat ik echt mooi vind. En hij kust me. En we vreeën zoals vroeger. Ik begrijp het niet.' 'Maar je wist het zo zeker.' 'Ik kon het niet. Hij was gewoon te lief.'

Anne doet haar hand voor haar mond en knikt. Na een tijdje zegt ze: 'Volgens mij kan dit maar één ding betekenen.' 'Wat dan?', vraag ik. 'Hij heeft een verhouding.' 'Mijn Cees een verhouding? Onmogelijk.' 'Zei je niet dat hij de laatste tijd overwerkt?', vraagt Anne. 'Daar heb je het al! En nu is hij lief en geeft hij cadeautjes. Dat is natuurlijk omdat hij zich schuldig voelt. Zo ging het ook met mijn ex.'

Hij had een verhouding met de vrouw van zijn collega. Het spijt me, Diaan. Maar eigenlijk komt het goed uit, toch? Hij kan nu niet meer moeilijk doen over de scheiding. Wel heel lullig voor je, hoor. Maar nu weet je tenminste waarom je ongelukkig was. En waarom je je zo leeg voelde. Je hebt het al die tijd aangevoeld. Zonder dat je het doorhad.'

'Een boek krijgen is geen bewijs van ontrouw, An!', zeg ik.

'Jij wilt bewijs? Ga dan maandag naar zijn werk', zegt Anne. 'Kijk wat hij doet als hij klaar is. Gaat hij meteen naar huis? Of gaat hij eerst nog ergens anders heen?'

'Denk je echt ...? Het is toch niet te geloven. Nee. Nee, ik ga hem niet volgen. Ik vraag hem vanavond gewoon hoe het zit.'

'En jij denkt dat hij een eerlijk antwoord geeft? Meisje toch', zegt Anne, en ze glimlacht naar mij.

*

Het is maandagmiddag.

Ik sta tegenover het gebouw waar mijn man werkt. Ik heb hem niets gevraagd. Het hele weekend niet. Elke avond nam Cees mij in zijn armen. Maar dat stelde me niet gerust.

Mijn wantrouwen werd er juist sterker door.

En nu sta ik daar, aan de overkant van de straat.
Cees heeft gezegd dat hij moet overwerken.
Maar even na vijf uur komt hij naar buiten.
Hij loopt de straat in.
Gelukkig, dan hoef ik hem niet met de auto te
achtervolgen.

Na een korte wandeling stopt Cees voor de
bibliotheek. Een jonge, blonde meid roept iets tegen
hem. Hij loopt op haar af, en zegt iets wat ik niet
kan verstaan.

Tot mijn verbazing zie ik dat de vrouw een duwtje
geeft tegen Cees z'n bovenarm.

Zijn lach maakt hem tien jaar jonger. Minstens.
Samen lopen ze de bibliotheek in.

Even aarzel ik. Dan volg ik ze.

Ik zie nog net hoe Cees en de vrouw de lift
instappen. Ik ga met de trap naar de eerste etage.
Ik kijk voorzichtig rond. Geen Cees. Ook niet op de
tweede etage.

Dan kom ik op de derde etage. Ik zie dat het blonde
ding achter een bureau gaat zitten. Ze werkt hier
blijkbaar.

Mijn man heeft dus een verhouding met een
bibliothecaresse. Maar hoe kan die griet nu
interesse hebben in mijn Cees?

Het is nu niet meer zo gek dat hij me een boek gaf, bedenk ik mij. Dat heeft zij hem natuurlijk aangeraden.

Plotseling kijkt het krenge mijn kant op.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’, vraagt ze vriendelijk.

Aarzelend loop ik naar haar toe.

Waarom heb ik nou net vandaag zo weinig aan mijn uiterlijk gedaan? Wat moet die vrouw wel niet van mij denken?

Ik kijk opzij, en ik zie mijn man in een leeshoek zitten. Hij heeft een koptelefoon op, en een boek voor zich. Hij ziet me gelukkig niet.

‘Hallo’, zeg ik. ‘Ik wil graag weten of je hier cursussen kunt volgen. Die man daar bijvoorbeeld, wat is hij aan het doen?’, vraag ik zo luchtig mogelijk.

‘O, dat is Cees. Die komt hier bijna elke dag’, zegt het meisje trots.

Ze leunt iets naar voren. Alsof ze me een geheim wil vertellen.

‘Cees doet een cursus Nederlands. Hij had er genoeg van dat hij nauwelijks kon lezen en schrijven.

Niet veel mannen zouden zoiets toegeven.

Hij kwam hier voor een boek dat steeds is uitgeleend.

En in de winkel was het niet meer te krijgen.

Toen raakten we aan de praat.

En van het een kwam het ander.’

‘Wat bedoel je daarmee?’, vraag ik iets feller dan ik wil.

‘Nou, dat hij ging lezen. Hij had nog nooit in zijn leven een boek gelezen. Kun je je dat voorstellen? Gelukkig zijn er nu makkelijke versies van prachtige boeken. En daar begonnen we mee, na een taal cursus.

Hij blijkt dol te zijn op korte verhalen.

De lieve man dacht dat boeken altijd dik waren.

Ik heb hem korte verhalen gegeven. Van allerlei schrijvers. Simon Carmiggelt bijvoorbeeld.

En nu gaat hij zelfs al een boekwinkel in.

Zoals laatst, om een boek voor zijn vrouw te kopen.

Die weet niet eens dat hij niet kon lezen en schrijven.

Welke vrouw merkt dat nou niet?’

Ik kijk naar mijn man. Opeens vallen alle puzzelstukjes op hun plek.

Dan draai ik mij weer om naar het meisje.

‘Welk boek wilde hij eigenlijk lenen?’

De vrouw kijkt even om zich heen. Ze bijt op haar lip.

Nu pas zie ik wat er op haar T-shirt staat: *Mijn vrouw is lesbisch*. Jammer, denk ik. Onze jongste zoon zou zeker op haar vallen.

‘Jij weet het, hè?’, vraag ik. ‘Vertel het me, alsjeblieft.’

Het meisje kijkt me even aan. Zou ze vermoeden dat ik zijn vrouw ben?

Dan buigt ze zich naar me toe.

'101 oplossingen voor impotentie. Dat is nog eens een goede reden om te leren lezen. Als je het niet aan de dokter durft te vertellen ...'

Ik knik en zucht.

'Dank je', zeg ik, en ik loop weg. Nog een keer kijk ik naar mijn man. Hij heeft niets gemerkt.

'Wat heb je heerlijk gekookt', zegt Cees die avond.

'Dank je! Zeg, ik vond dat verhaal over die zwemmers zo grappig', zeg ik.

'Ja, ik ook. En ik was ook verrast door het verhaal over die ene man. Die oudere man die zijn zus wil ontmoeten. Dat zo'n jonge schrijfster zo goed in het hoofd van een oudere man kan kruipen.'

Cees gooit nog wat jus over zijn draadjesvlees.

'Er is nog een verhalenbundel die ik graag wil hebben', zeg ik. '*Sleur is een roofdier.*'

'O ja? Mooie titel.'

Ik glimlach, en buig naar voren. Ik kus hem op zijn glibberige mond.

'Je bent een lieve man', zeg ik.

Cees lacht en verslikt zich. Ik probeer hem op zijn rug te kloppen. Maar hij wuift me weg.

'Het gaat wel weer', zegt hij kuchend.

'Gelukkig maar', zeg ik. 'Gelukkig maar.'

Overval

Heb jij wel eens een overval meegemaakt?
Als ik dit hier op school vraag (en dat heb ik gedaan),
dan denken de meesten aan een juwelierszaak.
Of aan een bank. Of aan een toerist die 's avonds
laat in Amsterdam wordt overvallen door iemand
met een mes. Zo van: 'Geef me je geld!'

'Mijn vader is een keer overvallen', zei een vriend
laatst.

'Waar gebeurde dat?', vroeg ik.

'In Amerika.'

Ja, doe. Heel naar, maar dat telt niet mee. Daar
hebben ze allemaal wapens. En in elke actiefilm zie
je wel een overval.

Maar wie maakt dat nu mee in Nederland?
Daarom ga je waarschijnlijk niet geloven wat ik nu ga vertellen. Maar ik doe het toch. Een paar weken geleden heb ik een overval meegemaakt. Samen met mijn vriendin Luca, en mijn vrienden Milan en Amira. Serieus.

Ik heb altijd al willen schrijven, al sinds ik een klein kereltje was. Nu heb ik eindelijk een verhaal dat spannend is. En ik heb het niet eens verzonnen. Het gebeurde tijdens koningsnacht, de avond voor Koningsdag. Het heeft zelfs in de krant gestaan. Maar in het artikel zeiden ze dingen die niet kloppen. Daarom schrijf ik hier mijn verhaal op, in de digitale schoolkrant. Dan kan de hele school het lezen.

Laat ik eerst even een paar dingen uitleggen.
Ik heet Kerim. Ik ben 15 jaar en ik ben blond. Niet zo vreemd, zou je denken, hier in Nederland. Maar sommige mensen vinden dat toch raar, omdat mijn grootouders in Turkije zijn geboren. Blijkbaar hoor je zwart haar te hebben, als Turk.
Milan was zo iemand die daar stomme grappen over maakte. Hij zei dat ik mijn haar verfde, wat natuurlijk niet zo was. In de brugklas waren we dan ook geen vrienden.

Maar dat veranderde het jaar daarop. Ik kreeg toen een vriendinnetje, Luca. Luca's beste vriendin is Amira. En wie was er strontverliefd op Amira? Precies, Milan.

Op een dag kwam Milan op me af in de fietsenkelder. 'Je moet me helpen', zei hij uit het niets.

'Waarmee?', vroeg ik.

'Ik wil een date met Amira.'

'En daar heb je mij bij nodig? Geef me één goede reden waarom ik jou zou helpen', zei ik.

Daar moest Milan even over nadenken. Hij zuchtte.

'Je hebt gelijk. Sorry dat ik soms zo'n eikel was.'

'Oké, dat is een begin', zei ik.

'Misschien heb ik wel iets om het goed te maken', grinnikte Milan.

Ik keek hem verbaasd aan.

'Wat bedoel je?'

'Jij was toch op zoek naar een synthesizer?'

Dat was waar. Ik houd van gekke geluiden. En je kunt de meest rare geluiden maken met een synthesizer.

'Mijn vader heeft er nog eentje op zolder staan. Hij is hem waarschijnlijk al lang vergeten. Wil jij hem hebben in ruil voor je hulp? Dat jij aan Luca vraagt of Amira een date met mij wil?'

'Denk je dat je me zo makkelijk kunt omkopen?', vroeg ik.

Milan haalde zijn schouders op en keek naar de grond.

Ik lachte.

‘Dat heb je dan goed gedacht. Natuurlijk laat ik me omkopen met een synthesizer. Maar, dude, wat als hij erachter komt? Dan denkt hij dat hij gestolen is.’
Milan keek blij op.

‘Nee, joh, dat komt wel goed. Dan zeg ik dat mama hem bij het grofvuil heeft gezet. Dat gelooft hij meteen. En ze praten toch haast niet meer met elkaar.’

‘Shit, dat klinkt fucked up, man.’

Milan haalde weer zijn schouders op. Hij veranderde het onderwerp.

‘Denk je dat Amira ja gaat zeggen?’

‘Ik weet het niet. Misschien wil ze liever een jongen met zwart haar’, zei ik.

Milan lachte nu ook.

‘Oké, dat verdiende ik.’

Het klinkt misschien raar, maar dat was eigenlijk het begin van onze vriendschap.

Ik regelde een dubbeldate. Nou, ja, Luca regelde een dubbeldate. Toen Amira hoorde dat Milan sorry had gezegd, wilde ze het wel een kans geven. En nu zijn ze al bijna een jaar samen.

De ouders van Milan zijn uiteindelijk gescheiden.

Een vechtscheiding, zo noemde hij het. Milan en zijn zusje werden er helemaal gek van. Hun ouders wilden niet eens meer met elkaar praten.

Milans vader kreeg meteen een nieuwe vriendin, Margreet. Dat mag ik vertellen, want dat is heel belangrijk voor dit verhaal. De overval gebeurde namelijk in haar huis. Een gigantisch, duur huis in 't Gooi.

En laat ik het maar meteen toegeven: wij hoorden daar niet te zijn, in dat huis. Wij waren op de verkeerde plek, op de verkeerde tijd ...

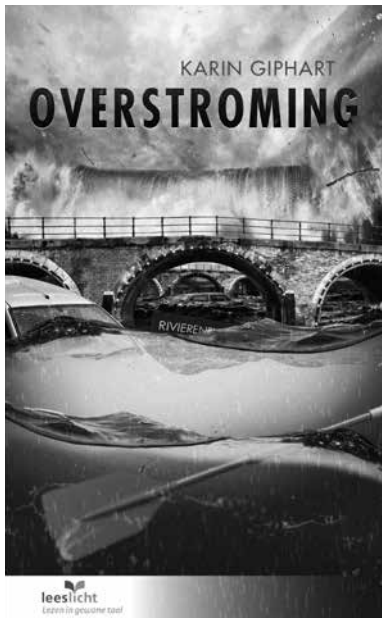

***Benieuwd hoe dit verhaal afloopt? Vanaf maart 2020 is de jongerenroman Overval van Karin Giphart verkrijgbaar via eenvoudigcommuniceren.nl.
ISBN 978 90 8696 496 3***

Meer Karin Giphart

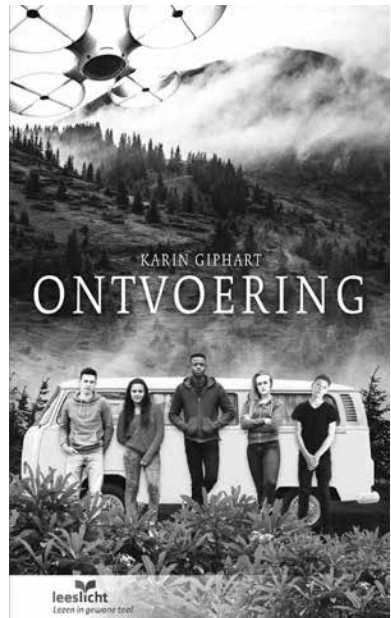
Ook verkrijgbaar in de serie *Leeslicht*:
Overstroming en *Ontvoering*, twee spannende
jeugdromans van Karin Giphart.

OVERSTROMING

Karin Giphart

ISBN 978 90 8696 214 3

ONTVOERING

Karin Giphart

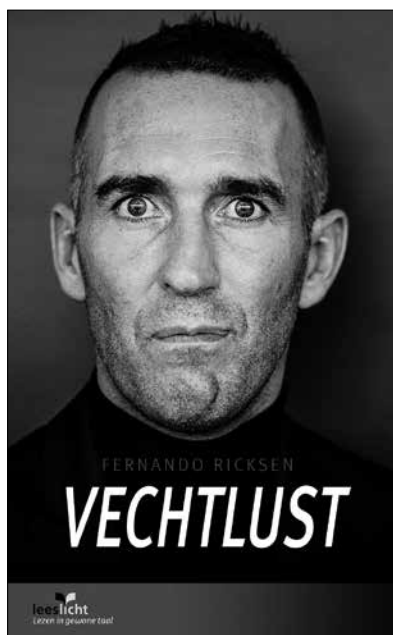
ISBN 978 90 8696 343 0

VERLOREN GROND

Murat Isik

ISBN 978 90 8696 286 0

VECHTLUST

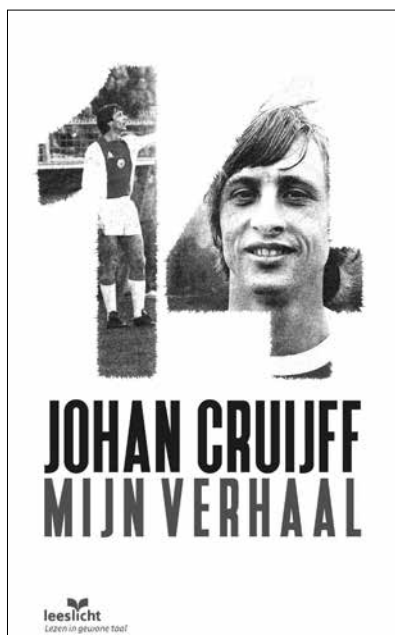
Fernando Ricksen

ISBN 978 90 8696 470 3

leeslicht

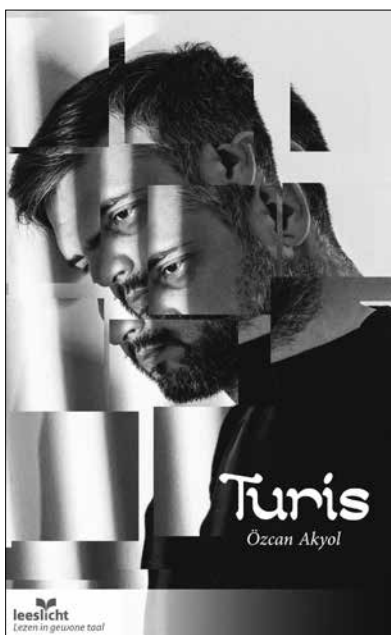
leeslicht.nl

MIJN VERHAAL

Johan Cruijff

ISBN 978 90 8696 360 7

TURIS

Özcan Akyol

ISBN 978 90 8696 471 0

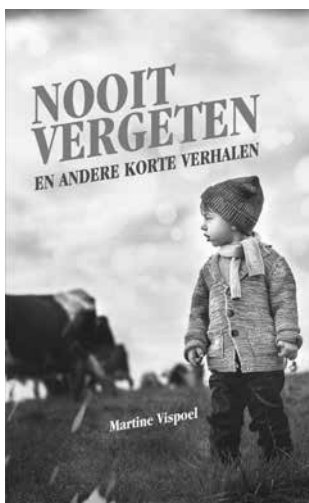

Meer lezen?

Vlaamse bundels met korte verhalen voor volwassenen.
geschreven in begrijpelijke taal (leesniveau A1/A2).

DE VROLIJKE HOND
en andere korte verhalen
Josée Van Laer
ISBN 978 90 8696 490 1

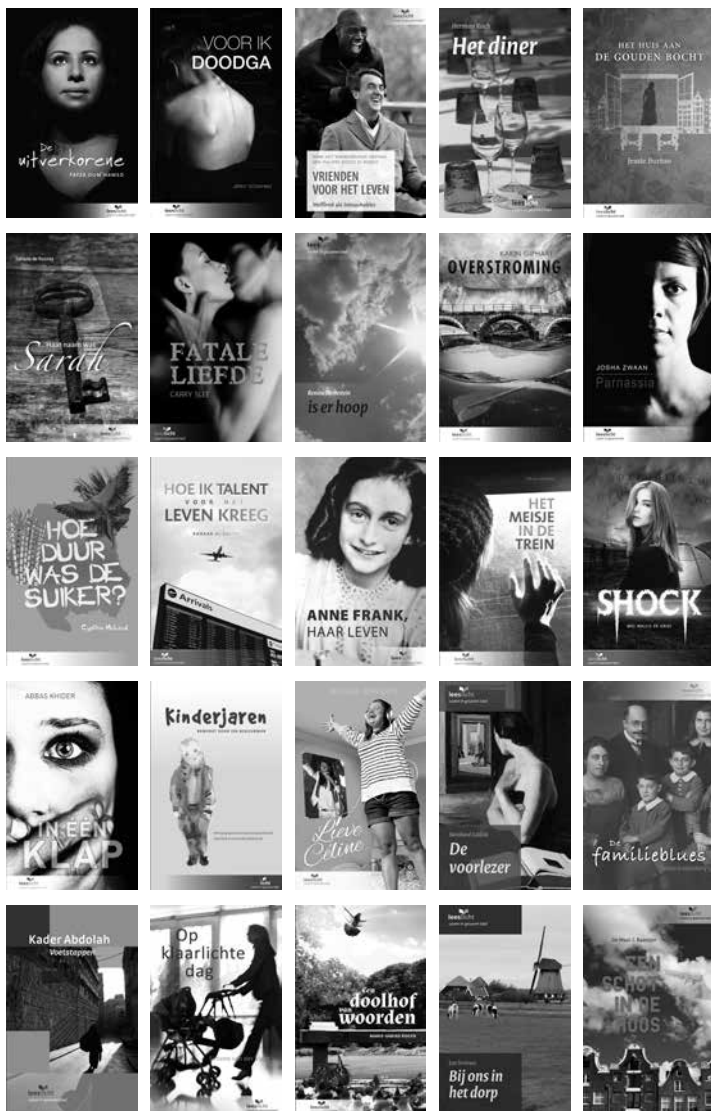

NOOIT VERGETEN
en andere korte verhalen
Martine Vispoel
ISBN 978 90 8696 473 4

DE SCHOOLBUS
en andere korte verhalen
Josée Van Laer
ISBN 978 90 8696 346 1

Boeken uit de *Leeslicht*-reeks zijn te bestellen via
 Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

Karin Giphart (1968) is schrijfster en muzikant. In de serie *Leeslicht* verschenen van haar ook de jongerenromans *Overstroming* en *Ontvoering*.

*'Moet je kijken', zegt mijn dochter.
Ze heeft een oude doos opengemaakt en legt een paar
schriften op tafel. Ik heb ze zelf al jaren niet gezien.
Ze doet een groen schrift open. Ik frons even. Dat is een
van mijn dagboeken.
'Hé, Nick, dit gaat over jou', zegt ze tegen haar broer.
'Wat? Wat? Wat?', zegt hij.*

Speciaal voor het 25-jarig bestaan van Uitgeverij Eenvoudig Communiceren schreef Karin Giphart de verhalenbundel *Weet je nog ...?* Vijf persoonlijke verhalen over bijzondere herinneringen. Over de laatste dagen met je vader. Over de eerste dagen met je kind. En over helemaal opnieuw beginnen.

Kijk voor meer informatie op leeslicht.nl

